

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

חתן דומה למלך

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשע"ה

(אבה"ע ס' ר"ז ה"י)

אמרו חז"ל כי החתן דומה למלך. ומנו חמישה דברים, ואלו הם. א' מה המלך הכל מקלסים אותו, כך החתן הכל מקלסים אותו כל שבעת ימי המשתה. ב' מה המלך לובש בגדי כבוד, כך החתן לובש בגדי כבוד כל שבעת ימי המשתה. ג' מה המלך משתה ושמחה לפניו כל הימים, כך החתן משתה ושמחה לפניו כל שבעת ימי המשתה. ד' מה המלך אינו יוצא לשוק לבדו, אף החתן אינו יוצא לשוק לבדו כל שבעת ימי המשתה. ה' מה המלך פניו מאירות כאור החמה, כך החתן פניו מאירות כאור החמה, שנאמר לשמש שם אהל בהם, והוא כחתן יוצא מחופתו, עד כאן. אמנם מלבד חמישה דברים הללו, ישנם עניינים נוספים שבהם המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אָרָאךָ: וְאָעֲשֶׂה לְגוֹי גָּדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדָּלְךָ שְׁמִי וְיִהְיֶה בְּרִכְּךָ: (בראשית יב. א-ב)
פרש"י: לך לך. להנאתך ולטובתך, ושם אעשך לגוי גדול וכאן אי אתה זוכה לבנים, ועוד שאודיע טבעך בעולם: ואעשך לגוי גדול. לפי שהדרך גורמת לשלשה דברים, ממעטת פריה ורביה, וממעטת את הממון, וממעטת את השם, לכך הוזקק לשלשה ברכות הללו, שהבטיחו על הבנים ועל הממון ועל השם. אשר אראך. לא גלה לו הארץ מיד, כדי לחבבה בעיניו, ולתת לו שכר על כל דבור ודבור. כיוצא בו את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק (בראשית כב. ב.), כיוצא בו על אחד ההרים אשר אומר אליך (שם), כיוצא בו וקרא עליה את הקריאה אשר אנכי דובר אליך (וינה ג. ב.).

הקב"ה רוצה לתת ניסיון לאברהם אך הוא חפץ שאברהם יצליח ויעמוד בו, ע"כ גם נותן לו כלים להתמודד עם הניסיון. ראשית, הוא אומר לו שדבר זה יהיה להנאתו ולטובתו. נוסף לזאת, אל תחשוש ממכשולים בדרךך שיגרמו לך הפסדים לדברים אשר אתה חפץ בהם, כי אדאג לך שלא תינזק בכלום. ונוסף לזה, מחבב בעיניו את המקום העתידי אשר הוא עומד להגיע אליו ע"י שמעלים מעיניו גדול יופי המקום והדרו, כי כאשר האדם יודע שהולך למקום טוב אך אינו יודע מה יתגלה לנגד עיניו, חושיו הסקרניים פועלים ביתר שאת ואז חפץ להגיע למקום בוריות רבה. שלושה דברים טובים לעצה להצלחה בחיים בכלל ולחינוך בפרט נלמדים מזה העניין. כאשר רוצים להגיע להצלחה בחינוך יזכור האדם שהוא קרוץ מחומר תאוותי כאשר יצרו הרע מתלווה אליו מעת לידתו וכ"ש כאשר מדברים בילד שטרם נכנס בקרבו יצרו הטוב, וחסר דעת הוא. וע"כ כשרוצים לגרום לילד לעשות דבר מה, צריך להשתמש עם כלים שיפתו אותו ויעוררו את תאוותו לדברים אלו. ומה הם הדברים:

- להסביר לילד שכל מה שאנו עושים לו או אומרים לו לעשות הכל הוא לטובתו ולהנאתו. דוגמא: כאשר צריך להעניש ילד כי הוא לא שומר על כללי הבית או כללי המוסד החינוכי על אף כל בקשותינו ואזהרותינו, נסביר לו, שכל מהות העונש הינה בשביל להרגילו להיות כפוף לכללי ולנוהלי המקום אשר שוהה בו, הן אם זה בביתו והן אם זה במוסד החינוכי, והן אם זה בכלל או בעבודה ובכל מקום שיהיה. ואף נפשיט לו את הדבר לחיי היום יום, וכי אדם יכול לנהוג או ללכת בכביש ככל העולה על רוחו, הרי מיד יעצרוהו וילקח למקום שאין אדם חפץ להיות שם. ואם לא יורגל האדם מעתה שהוא טליא לעצור תאוותיו ולהתנהג בהתאם לכל מקום ומקום, רע וזר יהי אחריתו.
- להרגיע את הילד שלא יפסיד אם ישמע בקול הוריו ומחנכיו. כי לפעמים הילד לא שומע מחמת שאינו רוצה להפסיד דברים מסוימים, ואדבר, לומר לו שכאשר אינו שומע גורם הוא לעצמו למנוע מאתנו להטיב עמו יותר ויותר.
- לעורר את חושי הילד לרצות את אשר אנו חפצים שיעשה. דוגמא: אנו חפצים שהילדים יאספו את המשחקים אשר הם שיחקו ופיזרו. נאמר להם, 'בואו נראה מי אוסף הכי הרבה'. תחרות זו מעוררת בהם חשק ותאווה לעשות כמה שיותר. וכן עזה"ד בכל העניינים ובכל הדברים. ואין צריך לומר, שכאשר הילד רואה ולוול מצד הוריו או מחנכיו לאותו עניין למה שיחפץ להתאווה אליו ולהשקיע מרצו. וכשאנו מדברים על זלזול, אין הכוונה לזלזול מילולי וכ"ש מעשי, אלא ר"ל שכאשר אין מראים אכפתיות ורצינות ודאגה לאותו עניין, הילד מבין שכנראה עניין זה אינו חשוב כ"כ וע"כ גם הוא מתייחס בהתאם. דוגמא: הורים שלא מתעניינים בעבודות שילדיהם מביאים מהגן, או בספרי הלימוד של ילדיהם, וכ"ש כאשר אינם חוזרים עם הילד על הלימוד שלמד, לילד אין חשק ותאווה ללמוד את הנלמד ולעשות את הנעשה במוסד החינוכי. וע"כ הדבר הראשון לכל הנ"ל הוא להראות התעניינות ואכפתיות ועל אכזר"כ לשנן את הנלמד, וזכות אברהם אבינו תעמוד לנו.

יבורך משפּע בריכה העליונה, האיש הצנוע אשר בארץ רחוקה משכנו, ולבו רחב כנגרת הימה, לסייע לתלמוד תורה בשמחה רבה ה"ה ר' אברהם שרעבי יצ"ו. יהא רעוא שיזכה להמשיך להגדיל תורה ולהאדירה ויראה בפרי מעשה ידיו שפע ברכה והצלחה, ויזכה לגנים מאירים בתורה כחמה, ויראה ה' על פניהם תהא נסוכה, אכ"ר.

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

דומה החתן למלך, כגון שמשרתים אותו בכל ענייניו, ומלבישים אותו את בגדי יקרו ותפארתו, ומשתתפים בסעודה לכבוד נישואיו ברכ עם, ומכבדים אותו בכל מיני כבוד. ובעיני יצחק שם (אות ח"פ) כתב:

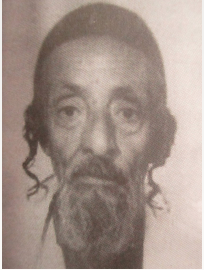
פתרונות לפרשת נח'

אחודה חידה! שם חם יפת הן בניו של נח אך היו להן אחיות. יפת שם חם הן סדר תולדותיהן. שם יפת חם הן לפי מעלתן. הזוכה: ידידיה נהרי.

מי בתמונה: שבוע האחרון לפתורנה!

אחיה חידה!
משבעת המינים
על ארבעה בנח דובר
מין חמישי כשם מקום
בפרשתנו זכור
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מזה נראה שיש לחתן מלבושים מיוחדים ויפים, כמלך שבגדיו חשובים ומפוארים, השונים משאר כל העם. שאם אינם אלא חדשים יותר (עיין לעיל הלכות קידושין ונישואין סימן ר"ו הערה ת"א ד"ה וכתוב, ובתחילת הערה ת"ז), אין זה דומה למלך. ועיין ירושלמי פרק ד' דסנהדרין הלכה ו', ורמב"ם פרק ב' ממלכים הלכה ה', והנישואין כהלכתם פרק ט"ו סעיף ה'. וכך נהגו אמנם בתימן (ובעוד ארצות) כל מקום לפי אפשרותם. למשל בק"ק צנעא ועוד מקומות נהגו להלבישו (בזמנים מסוימים, כדלעיל הלכות נישואין סימן ר"ו הערה ק"ב) מעיל ארוך מבריק ומחודר שצבעו צהוב ושחור, חוטי ארוגים כסף וזהב, ושרווליו רחבים. ואת הכובע שעל ראשו עטפו במטפחת ("מצר") משי נאה, ויש גם סביב צוארו מלבד ראשו, או רק סביב צוארו ולא ראשו, ועיין לקמן הערה ק"ו, ובנחלת יוסף חלק ב' דף י"ג ע"א ד"ה בליל. המעיל שהזכרנו, נקרא בלשון ערבי בשם גלאיה. ואפשר לרמוז בזה לשון הברכה, אשר ברא ששון ושמחה חתן וכלה "גילה" ורנה. אבל לפי האמת תיבה זו משמשת בלשון ערבי כשם כללי, ר"ל גם למלבוש שאינו לחתן כלל. ונוכר בשו"ת הרדב"ז חלק ד' סימן אלף קל"ד, מה שנהגו ללבוש גילאיה לבן, או מלבוש לבן, מפני האבל בשבת וכו'. כמה פעמים לובש אדם מלבוש לבן או גילאיה בשאר שבתות, בלא אבילות וכו', ועיין עוד שם בחלק ב' סימן תרצ"ג. וכתוב ע"ז בכתר שם טוב גאגין חלק ה' דף מ"ה הערה ח' שבלשון ערבי היינו כותנת יעו"ש. ואולי שורש המלה מלשון הקודש על שם שהוא בגד עליון הנראה בגלוי. אעפ"י שאצלינו המלבוש הזה ושמו אינם אלא לחתן. וגם לכלה הליבו "גלאיה" כגון זו, אלא שצבעה וגזירתה ותפירתה שונים מעט משל חתן. מלבד המעיל והמטפחת הנז"ל, הניחו בהרבה מקומות לחתן סביב צוארו טוק ובראטה, וכן לכלה. דהיינו טבעת עגולה מברזל (או מתכת אחרת) וזה שנקרא בלשון ערבי בשם טוק, נזכר גם בתפסיר רס"ג על פסוק רביד הזהב (בראשית מ"א, מ"ב) טוקא מן זהב שתלוי בה נרתיק (שבלשון ערבי נקראת בשם בראטה, דהיינו כיס) בצורת משולש, עשוי מכסף ומצופה זהב, בתוכו מילאו דברים שונים אחרי שייבוש, אותם כגון עלים של פיגס (הנקרא שדאב), גבישי מלח, מור, ריחאן, ליזאב, קחטה, חלקי ברזל, ועוד. המילוי אינו קבוע (ויש שעשו במניין מסויים, כגון שבעה עלי פיגס ושבעה גבישי מלח), אלא לפי המצוי להם, העיקר דברים כאלו שמקובל כי הם מסוגלים לשמירה ממזיקין וכשפים ועין הרע, כשם שגם לילדים קטנים הניחו טוק ובראטה מהאיי טעמא. לכן יש מקומות הנוהגים גם כן שהחתן מחזיק ענף של פיגס הנקרא שדאב ביד ימינו (או מניחו בכיס בגדו, ובפרט כשהוא מתעייף מכך. אבל הוא נראה, כי רובו יוצא חוץ לכיס. ויש שמניחים אז על השלחן, ויש שהוא מוסתר לגמרי בכיס בגדו) וקוצת מניחים אותו לפניו, תוך הקשר שהם עושים בקצה המטפחת אשר סביב צוארו. וכן כשהוא יוצא מביתו קושרים פיגס בטלית שעל ראשו. וגם לכלה מניחים ענפי פיגס סביב התכשיטים אשר על ראשה. ויש שמחזיקה בידה ענף פיגס. לפי שסגולתו להגן מעין הרע וכדלעיל בחלק יורה דעה הלכות מעונן ומנחש סימן קמ"ח שלהי סעיף ט"ו. והוספי ידידי הרא"ב יצ"ו בזה"ל, מכאן התעוררתי לומר דשמא זה שנוהגים כאן כמנהג קהילות אחרות, שהכלה מחזיקה ענפי פרחים בידה (אמיתיים או מלאכותיים) ובפרט עד החופה, נובע מזה, כי גם אצלם מעיקרא בזמן קדמון אחזה הכלה ענפי פיגס, אך לא ידעו הטעם וסברו שהוא לנוי, לכן שינו לפרחים נאים יותר, או שלא היה מצוי אצלם פיגס ע"כ. ולפי שבעיר צנעא קמו מקרוב קצת חכמים בעיניהם לערער וללעוג על מנהג טוק ובראטה ושדאב, כי לא האמינו ולא הבינו פעולת עין הרע, על כן צריך להעיר בהדיא כי מה שמתבאר מדברינו דלעיל שיש מקומות שלא נהגו כן כלל ועיקר, לא קאי עליהו, דלא עסיקנין בהו ובדכוותיהו, כי אם על שאר ערי תימן שככל שאר שלומי אמוני ישראל, מאמינים בזה וכיוצא בזה בעניינים אחרים, אלא שבגדו דידן באותם מקומות לא היה מקובל משום מה לעשות דברים הללו, ולכן גם מטפחת לא עטפו הם סביב צוארו או ראשו, ועיין כגון דא לעיל הערה ע"ה ד"ה והנה. וכבר הערנו בס"ד באופן כללי על עניין זה, במבוא ספרנו הנקרא נוכח השלחן פרק ג' ד"ה כמו כן. ועיין עוד לעיל הלכות קידושין ונישואין סימן ר"ו הערה תרל"ד ד"ה ונהגו. ולעניין שפני החתן מאירות כפני החמה כתב בעיני יצחק שם (אות צ"א) וז"ל:

בדרכיהם אתהלך....

הרבה שלוחים למקום (ח"א)

באחד הימים הלך הרב עובדיה יעבץ עם מר יוסף עאבץ לשכונת הגויים. כשעמדו ליד חנות לקנות מיני קליות שונים, עמד לידם גוי עיר ובידו מקל "כיוזראן". הגוי שאל את יוסף מהיכן הוא וכאשר מר יוסף פנה אליו, בלשו פאותיו החוצה. הגוי הצעיר זעם כלפיו - "אוי יהודי מקולל, זה שנדמה לשיכים בלבושו". מיד אחר כך חבט בו ארבע חבטות מקל. יוסף הסתובב אליו ובעט בו בחזרה, כשהוא נעול בנעלי עור, והעיף אותו אל הרחוב שוכב על גבו. יצוין שמר יוסף היה איש חסון, גבור ויפה תואר. והנה הם מוקפים באנשים צמאי דם, הקוראים להרוג את היהודי. בראותם הסכנה מרחפת מולם, התפללו חרישית לאביהם שבשמים לבל יפלו ביד צרים. נתקבלה תפילתם, והשוטרים באלותיהם פיזרו את המתקבלים עליהם, והזהירו אותם לבל ירימו יד על היהודים. בראותם הנס שלפניהם, בקשו מהשוטרים לקחת אותם אל השופט, וכן היה. כשהגיעו ללשכת השופט, כבר היו לפניו הרבה משטנים. השופט שמע את טענותיהם ואת העדים על היהודי שתקף את הגוי פתאום. הרב עובדיה התערב והעיד לפני השופט על האמת ממה שקרה בנדון.

המשך בשבוע הבא א"ה בל"ג

דבר זה מעידים הזקנים שהיה מתקיים בתימן במציאות, שהחתן נראה יפה תואר ויפה מראה, ניכר ושונה מכולם במלבושיו הנכבדים, ותואר פניו כמלאך ה'. וזה רמוז בפסוק יפית מבני אדם וגו' שאומרים אחר שבע ברכות (כדלעיל הלכות נישואין סימן ר"ו סעיף ס"ו, והערה תקפ"ב) ובמזמור של-חתנים כדלקמן הערה קל"ג ד"ה ואומרים. וכן כתב בהקיצו ורנו סימן קכ"ח דף קנ"ח קנ"ט גם על עירו ק"ק עדן, בליל החופה וכו' כל הטרקלין מלא אורה מריבויו הנרות, באים, המסובים, והמשוררים הזקנים, הדרת פניהם תענה בס שמחשתם רק לשם שמים לשמח חתן וכלה. ומעמידים את החתן וכו' מלבישים אותו המעיל העליון וכו'. מה נהדר החתן באותה לילה כשהוא יושב בין המסובים וכו' כמעט השכינה שרויה במקום וכו' ופני החתן מאירים מבין הקהל ע"כ.

ולעניין הלבשת החתן כתב בעיני יצחק שם (אות צ"ה) וז"ל: בזמן הלבשת החתן את בגדי תפארתו, דהיינו המעיל והמטפחת הנז"ל הערה ח"פ, אומרים הללות שונים, כל מקום לפי מנהגו. והם כגון והללו-יה קול ששון וכו', והללו-יה צהלו ידידי חתן וכו', והללו-יה ריבו הששונות וכו', והללו-יה עיטרך בחתונה וכו' מולך יתגבר (עיין לעיל הערה ע"ה ד"ה והנה) ותהי חיתך עם כלתך רצויה וכו', והללו-יה מה נהדר חתן זה ביפיו, בהתעטפו בלבוש פלך. ושושביניו מימינו ומשמאלו (עיין לקמן סעיף ל"ד) והוא בתוכם כמו מלך וכו', והללו-יה החתן הזה תבושר בששון ושמחה וכו'.

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת

מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת

מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנצב"ה

ויאמר ה' אל אברהם לך לך (בראשית יב א)

ע"ד הרמז לך לך בבחי' ההתקשרות מעת שנתעורר עד עת התפלה כידוע, מארצך יפנה ויטול ידיו, וממולדתך יתעטף בציצית, ומבית אביך יניח תפלין, אל הארץ אשר אראך ללכת לביכנ"ס בזריות, ואעשך לגוי גדול, בעולם העשיה (מברכות השחר ועד הזמירות), ואברכך בעולם היצירה (מב"ש ע"ס ישתבח) ואגדלך שמך בעולם הבריאה (מתחילת הוצר עד תחלת ש"ע), והיה ברכה בעולם האצילות (בתפלת שמונה עשרה), ואברכה מברכך ומקללך אאור, בנפילת אפיים שבה מעלים ניה"ק מעמקי הקליפות של עולם העשיה, כנודע מדברי מרן הרח"ו זיע"א בספר הכוונות, ונברכו בך כל משפחות האדמה, ירידת השפע מרום המעלות (מחבור מור"ד זקני יעבץ ולה"ה).

ודע כי אאע"ה היה ראש לגרים, ולפי שאד"ר קלקל בע"ז ג"ע וש"ד ופגם בשם מ"ה ג"פ, כל אחד מהאבות תיקן אחד מהם, וזכו שיצאו מהם קה"ל ה' שהוא אברהם, ושבר הצלמים לכבוד הצלם העליון כי הוא לבדו מרום וקדוש, וחזר שם מ"ה למקומו, והיינו מ"ה מאברהם, ושאר אותיותיו שהם אב"ר עולים כמניין ג"ר כנודע, והנה ג"ר מאברהם קס"ג מיעקב הם בגי' ד"ך, כי כ' במ"ג ת"ק כנודע, והיינו אל ישוב דך נכלם, קה"ל עם ג' אותיות והתיבה והכולל בגי' נכל"ם, וכן ענ"י עם ג' אותיות והתיבה והכולל בגי' קה"ל, לפי עני שונים עליו מלמעלה, ואביון תאב מלמטה בסוד התעוררות בשיתוף ב' שמות אלו יהללך סלה, עוד פגם אד"ר בש"ד, ויצחק מסר עצמו ודמו לישפך ע"ג המזבח, ותיקן דם האדם באדם, וגם זה לתיקון שם מ"ה דהיינו אדם, נשאר מחשבון יצחק קס"ג (כשתוציא ממנו מ"ה) שהוא גושפנקא רבא דמע"ב, דהיינו אל"ף ה"י וי"ו ה"י (עולה קס"ג) ר"ת את השמים ואת הארץ, והחזיר שמם וארץ לאיתנם כמו שהיו, לפי כשבא אביו להשיאו אשה, וזכר אלדי השמים ואלדי הארץ ר"ת השם הק' הנו', ועוד קלקל אד"ר בשם מ"ה בעריות וכפר בחקל תפוחין, בא יעקב ועבד באשה ז' שנים להשלים זוגו של ז"א דהיינו מ"ה ברחל, נשאר ממס' יעקב עם המלה חק"ל, ומי החטיא את אד"ר, דעתן של נשים קל"ה יעלה ג"פ מ"ה שנפגמו ובאו האבות ותקנום, פי' יצא מהם קה"ל ה' אשר נחלקים בשחיתת פסחים בגי' כיתות של עזרה לפחות, ובכל כת שם מ"ה א' ושלשתם בגי' קה"ל הכולל כל עדת ישראל, ושפיר קרינן ביה עדה, וקהל, וישראל, וג"פ מ"ה עולים בגי' המלאך הגא"ל, חסר ו' כתיב, היא השכינה תתאה שנכללה מכל שלשתם להיות גואל את בניה מכח האלדים, דא בניה, וג"פ מ"ה עולים בגי' אלדי"ם א"ל ח"י שהם חו"ג, ויסוד שמוקם ת"ת, שכן הו"ה במ"ק עולה ח"י, ובשם זה נרמזו שניהם, והנה קודם התפשטות ה"ח נק' אברהם ואחר שנתפשטו החסדים בו נק' אברהם. (מחבור זקני נע"ג).

(אפיקי מים)

מהליכות אבותינו

להצלחת
אשרת בת אוריאל אהרן
ולכל תורמי התלמוד תורה

רפואות תימן

כתב הרב שלמה צפר זצ"ל בספר רפואות תימן (עמ' 196) ז"ל:

שיטות הרפואה שהשתמשו בהם יהודי תימן בחו"ל וגם היום בארץ ישראל, הנם משולבים בכמה דברים.

א. בתפלה ותחינה ובקשה לפני הקב"ה הן ביחיד הן בצבור, או ע"י הרב המקובל בקהילתו, שהתפלל על החולה לרפואתו.

ב. בשאלת רב הקהילה, או חכם הידוע בעניני רפואות וסגולות, וכן בטיפול בית מה שקוראים תרופות סבתא. או טיפול יותר מענין ומסורתי על ידי סגולות מיוחדות, אשר ניתנו על ידי המארי הרב בעל החפץ, והוא עושה הרפואות, או שמסביר לאחד מבני המשפחה, ונותן רשימת צמחי מרפא, או מס' תבלינים מיוחדים שמיועדים לרפואה וכותב כמה לקחת מכל סוג, וכמה ימים יעשו לחולה מזה התרופה, וכמה ימים יעשו לו תרופות אחרות, הכל לפי מצב החולה ולפי גודל המחלה.

לפעמים החולה יש לו כאבים פשוטים, והוא זקוק רק למסאגים בחלקי גופו. אם הוא איש, בדרך כלל מטפלים בו רק גברים. ואם היא אשה בדרך כלל מטפלות בה רק נשים בלבד. בכל ענין של טיפול רפואי, כל זה מטעמי צניעות ובושה, ודרך ארץ שקדמה לתורה, ומכיון שהבושה היא אחת משלושה דברים שניכר בהם היהודי הטוב, והנאמרים ברא"ב, ג'זמלי חסדים, ב'ישנים, ר'חמנים.

ולפי המסורת איש מפי איש מזמן קדמון. ועד היום, פרט למקרים מיוחדים כשאין מי שיטפל באיש החולה, אזי מטפלת בו אשתו או אמו, אבל אם אשה חולה אך ורק נשים בלבד מטפלות בה, ואפילו אשה זרה. ואסור לאיש לנגוע באשה חולה, רק אם יש סכנת נפשות, אזי מטפלים בה לפי הצורך בנוכחות מי שהוא אחר, מפני החשד.

ואם היתה מחלה קלה אזי יודעים כולם מה לעשות לחולה, ותוך כמה ימים יתרפא בס"ד. ואם המחלה יותר קשה או הולכים לרב בעל החפץ כנ"ל, והרב פותח הספר של הרפואה, ושואל מה שם החולה ומה שם אמו, ועושה חישובים במספרים לפי נסיונו בספר המזלות, ולפי זה מציע להם לקחת צמחי מרפא מסוימים ויתנו מהם לחולה לפי הוראות בתור שניה, או למרוח על גופו עם שמן או ערק, ואז יזיע החולה וישן, "אז ישנתי אז ינוח לי", ואי"ה יתרפא.

ולפעמים עושה הרב "תדרעה", קורא כמה פסוקי תהלים וכמה שמות קדושים ידועים לפי הספר, ומכווין על שמן בתוך בקבוק, או מים בתוך בקבוק, ומזה מושחים הסובל ויתרפא, או ישתה מזה קצת מס' פעמים ויתרפא. עיין בנושא תדרעה. או לחש לעין הרע.

לפעמים המצב מחמיר, אז הרב עושה לחולה קמיע מיוחד לשמירה, ולפעמים כותב לו אלו פתקאות שכותב בהם שמות קדושים מיוחדים, שמותר לכתבם לרפואה לפי ההלכה היהודית, ונותנים לחולה לשנות עם תה או מים וזה לפעמים עוזר ומיד החולה מרגיש הקלה ואי"ה יתרפא.

ואם חלילה המצב מחמיר יותר, אזי עושים פדיון נפש על החולה, שוחטים כבש או עוף, ויש הוראות איך עושים פדיון נפש כמו הכפרות, ואז מחלקים הבשר לעניים, ולפעמים עושים סעודה לעשרה אנשים ולומדים תהלים ומתפללים על החולה, ויש נוסח כתוב בסידורי התפלה או בשימוש תהלים, איך עושים את זה. ולפעמים לוקחים כסף מטבעות ועושים בהם פדיון נפש, ומחלקים הכסף לצדקה לכל דכפין. ולפעמים משנים שם החולה, שינוי שם שינוי מול. וברצון השם יתברך יתרפא החולה ממחלתו.

ואם זה מעין רעה, עושים לחש לעין הרע ככתוב בספרים הקדושים ובמיוחד בספר הרב מרדכי שרעבי זצ"ל.

וזה הנוסח בקיצור. בן פורת יוסף בן פורת עלי עין בנות צעדה עלי שור.

ויש לחש לעין הרע בשער הסגולות בעמוד 193, ובספר רפואות תימן. ובספר טעמי המנהגים, ובספר נחלת יוסף, ובספר סגולת ישראל, ובספר מראה הילדים ובספר שבילי אמונה וכו'.

ואם מחלת רוח רעה, עושים לחולה טיפולים מיוחדים על ידי עישון בקטורת, מוגמר של כמה סוגים עם צפורן של נושא אדם, עד שיוטב המצב, ולפעמים עושים לחולה קמיע מיוחד, וקושרים אותו בצוארו עם מור ופאראעה ופיגם, וברצון השי"ת יתרפא.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב סאלם צאלח עמיסי זצ"ל
נולד בעיר גובן בשנת
התרל"ח. גדול בחכמה
וביראה, חבר בית דין גובן
חי כל ימיו מיגיע כפיו.
חריפותו ובקיאותו היו
ידועים בכל הסביבה,
וכשהיה נושא ונותן בתורה,
הכל הקשיבו למוצא פיו
ששפע דברי תורה וחכמה
ועם זאת ענוותן גדול היה.
נפטר בכסלו בשנת
התרח"צ.

לרפואת הנפש והגוף
לתמר אפרת בת
יחיא בשכחע"י

התודה...

הברכה...

לאני אשר לו הגדולה, אשר
עושה רבות למען התלמוד תורה,
ולכלל בני העדה, והיושבים בערינו
אלעד. סגן ראש העיר

ה"ה **ברק צגרי** הי"ד
ימלא ה' ב"ה כל משאלות לבו
לשובה, ויצליח דרכיו ובפרט בזמן
זה עתה, ויוכה להמשיך ולהגדיל
פעולותיו למען יתגדל ויתקדש
שמה דקודשא בריך הוא לעלם
ולעלמי עלמאי, ויאריך ה' ימיו
בטוב ושנותיו בנעימים, ויראה כל
זרעו זרע קדוש מבורך מכל
המבורכים, עושים בשמחה רצון
מלך כל היצורים, אצ"ר.

הערות. הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

תפארת בנים

סיימו לשון את כל
התנ"ך בלע"ה
ועשו יחדיו מסיבת
סיום כיתה לרגל
השמחה.
יהא רעוא שיהיו
מגדולי הדור הבא

רק החל מבצע "משננים תורה
בשמחה רבה" וכבר בלע"ה סיימו
תלמידים רבים לשון בע"פ אלפי
פסוקים ומשניות, ואף רכשו פרסים
רבים מהנקודות אשר צברו
(בתמונות מעט מזער)

מבצע 'האזינו' ע"פ
לידע את כל פרשת האזינו בע"פ
רק המבצע החל והנה הראשון
כנחשון
התלמיד הנעלה **ינון דמארי** נ"ו
קיבל כהוקרה
תעודת הצטיינות והערכה
ופרס יקר ערך

יהא רעוא שיעלה במעלות התורה
והיראה וידע כל חלקי התורה בע"פ.

אם בחקתי תלכו שתהיו עמלים בתורה

תלמידי כיתה ד' חוגגים סיום סוכה יהא
רעוא שיזכו לברך על גמרה של תורה.

לזש"ק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה